

Ünnep

Száz évet megélni? Nem nagy kunszt. Egészségben, tevékenyen? Az már igen! – állítja Annus néni, aki unokáival, dédunokáival és ükunokájával mosolyog a képen: öt generációnyi szeretet. 15. oldal

Vasról, acélról papoltak a népnek

Kőfalvi Csilla, a kanizsai Plakát Ház vezetője egy régebbi plakáttal. Az intézmény jelentős méretűre duzzadt gyűjteménye őriz néhány május elsejei plakátot a régi időkől, az ötvenes évekből is. 14. oldal

Kisebbségben itt és ott

Együtt misézik Marton István plébános és Marijan Vukov káplán. A vajdasági magyarok és a zalai horvátok múlt vasárnap közös istentiszteletet tartottak a megyénkbeli Tótszentmártonban. 16. oldal

A legszebb virág

Csepregi Melitta tanárnőjével, Lancsákné Dukai Gyöngyivel. A kanizsai kislány korszortjában megnyerte a természet- és környezetismereti versenyt. 17. oldal

Fogyott a Balatoni Világos

Pásztor András

pasztor.andras@zalahirlap.hu

Május elseje. Bár a munka ünnepeinek forgatókönyve sokat változott az elmúlt 50 évben, a virsli és a sör még ma is fontos kelléke a majálisnak. És ha sör, akkor persze KANIZSAI! E szókapcsolat úgy forrt össze az évtizedek során, mint a gyulai kolbász vagy mint éppenséggel a makói hagyma.

Bajnóczy Sándor a gyár századik születésnapján hatalmas korsókat kapott ajándékba. Fotó: SZAKONYI

A fentebb is említett Domján László szintén a vendéglátásban volt érdekelt, igaz, ő a Balaton déli partján dolgozott. Mint mesélte: a többi étteremvezető gyakran irigykedett rá, ő ugyanis jó viszonyban volt a sörgyár vezetőivel, így szinte mindig lehetett kapni nála kanizsai sört.

– Időnként persze előfordult, hogy kiürült a raktár, ilyenkor autóbá pattantunk, hogy közvetlenül a sörgyárból hozzunk utánpótlást – mesélte Domján László.

Nagy horderejű változást hozott a gyár életében az is, mikor 1984 márciusában a hamburgi Holstein-Brauerei AG sörgyár licencteremtését kötött a kanizsaiakkal. Az ebből adódó technológiai fejlesztés újabb lökést adott a helyi sörgyártásnak.

– A németek küldtek egy technológust, aki azt kérte, hogy készítsünk próbafőzést a megadott paraméterek alapján – elevenített fel egy szintén több évtizedes történetet Bajnóczy Sándor, a gyár volt termelésvezetője. – Le is főztük az első adag sört, amit kiküldtek Németországba, hogy bevizsgálják. Pár hét múlva jött ismét a technológus, aki azt kérdezte, hogyan tudunk elsőre tökéletes sört készíteni? Azt válaszoltam neki: Magyarországon csak a kutyák próbálkoznak, a mesteremberek viszont tudják, hogy mit és hogyan kell csinálni. A németek többször nem kérdőjelezték meg a hozzáértésünket, így gyümölcsöző kapcsolat alakult ki.

Sanyi bácsi szerint a kanizsai sör titka abban rejlett, hogy a fogyasztók igényei szerint készült, a termelés vezetőjeként ő maga is gyakran betért egy-egy kocsmába, hogy kifaggassa a vendégeket.

– A fogyasztói igények mellett persze a szakmai elvárásoknak is megfelelt a kanizsai sör, amit az is bizonyít, hogy 1981–1991 között 15 aranyérmét, 7 ezüstérmét, 2 bronzérmét, s egy Arany Pálmát Díjat nyertünk a nemzetközi versenyeken – említette a sörgyár nyugdíjasa, aki szerint hatalmas hiba volt megszüntetni a kanizsai gyártást.

A bezárás részletezésétől végül is eltekintett Sanyi bácsi, mint mondta: ez a sztori nem igazán passzolna a munka ünnepéhez.

Pásztor András

Csapatban is játszható

Úgy hiszem, kevés kellemebb dolog van egy férfiember számára, mint májusi napsütésben egy csendes teraszon üve frissen csapolt sört szűrőszőlő. Egy ilyen magányos szeánsz azért is felbecsülhetetlen – főként a családos ember számára – mert csak ritkán adatik meg. De ha már egyszer megadatik, akkor kötelező kiélevezni a kivételes pillanatot. Szánkhoz emelni a deres poharat, megízlelni a kissé kesernyés italt, s ha kell, lenyalni a bajuszról a habot. Persze a sörivás nem kizárólag „egyéni sportág”, csapatban is játszható. Nem tudom, ki hogy van vele, de nekem a második korsó után mindig megered a nyelvem, s akár órákig is képes vagyok beszélni. Hogy miről? Szinte mindenről. Politikáról, sportról, nőkről, korábbi sörözésekről.

Jut eszembe, egy barátai sörözés alkalmával régebben megkérdeztek tőlem: mi a jó a kanizsai sörben? Hát az, hogy kanizsai – válaszoltam. Az én szám íze szerint készítek, olyanok, akiket ismerek, ott, ahol lakom.

Sörözni egyébként azért is jó, mert ha az ember valami hülyeséget csinál, nyugodtan ráfoghatja a habosra. Csetleni, botlani, hadarni, dadogni, vihogni, sírni nem szégyen sörözés közben. A sör egyébként nem csak az ünneplésben, a vigasztalásban is segít. A korsó fenekére nézve könnyebben megy az önsajnálát, a sebek nyalogatása, arról nem is beszélve, hogy a világvége is lehet mámorított pár pohár csapolt után.

Szóval: a sör az élet része, s ha ezt egyesek vitatják is, én ehhez tartom magam. Amúgy, ha akamám se tehetném meg, hogy lemondok róla. Kanizsaiaként vannak kötelezettségeim.

– Így Nagy László egykori sörfőző, aki ipari tanulóként még Kőbányán, majd 1960-tól Kanizsán dolgozott. – Akkoriban a kanizsai volt az ország egyik legmodernebb sörgyára, ráadásul a helyi kukta vize, illetve a minőségi alapanyagok – árpa, komló, maláta – is adottak voltak ahhoz, hogy igazán jó sört főzünk. Akkoriban még képtelenség volt annyi sört készíteni, amennyire igény volt, Za-

A sörgyárat bankárok, üzletemberek alapították 1892-ben. A régi sörcímkék tanúsága szerint a Balatoni Világos mindig is népszerű volt

la, Somogy, illetve Veszprém megyét szinte teljes egészében mi láttuk el. Az én kedvencem egyébként a Kanizsai Helikon és a Platán volt, mindkettőt a kellemesen lágy ízvilág jellemezte.

Mint azt Laci bácsi elmesélte: a kanizsai sörnek köszönhetően sokszor előfordult, hogy kivételesen helyzetben érezte magát, volt, hogy a strandbelépőjét engedték el, máskor meg szálást kapott pár üveg kanizsaiért.

– A hőskorban szinte bármit el lehetett intézni a sörrrel, ha valahol meghallották, hogy kanizsaiak vagyunk, egyből azt kérdezték, hoztunk-e sört? – emlékezett vissza a gyár egykori sörfőző mestere, aki sokakkal ellentétben a május elsejei kötelező felvonulásokat is szerette. – Már hogyne szerettem volna. Mi fiatalok mindig úgy intéztük, hogy a sörökocsik mellé kerüljünk, így már a felvonulás közben megihattunk pár pohárral.

A kanizsai sör a '70-es, '80-as években is töretlen népszerűségnek örvendett. S hogy eme megállapítás cseppet sem légből kapott, arra Domján László és Szabó Béla a bizonyíték. Utóbbit a kanizsaiak többsége csak „zöld sörös” Bécinek ismeri, ám még mielőtt a kanizsai kocsmáros feltalálta volna a zöld itókát, évekig Kecskeméten is pincérkedett.

– Miféleképp akkoriban nem lehetett kanizsai sört kapni, hiszen Bács-Kiskun megyé-

ben a kőbányai sörgyár terített – idézte fel egyik kedvenc történetét Béci bá. – Kezdő pincérként a megye egyetlen első osztályú éttermében dolgoztam. Egyszer éppen a raktárban volt dolgom, mikor észrevettem pár rekesz kanizsai sört. Szóltam a kollégáimnak, milyen kincset találtam, ám ők egyből leintettek. Azt mondták, ha továbbra is itt akarok dolgozni, akkor nem nyúlok a rekeszekhez, azok ugyanis a főnök serei.

